

rer paa den Maade, men jeg mener, det var bedre, om en Bestemmelse i saa Henseende var indført i selve Loven.

I øvrigt skal jeg erkende, at Forslaget, som det nu vil fremtræde, naar de af hele Udvalget stillede Ændringsforslag er vedtagne, vil være noget bedre, end det var, da det kom fra Landstinget. Hvad jeg lægger særlig Vægt paa er, at man i det hele faar en Lov om disse Forhold. Hidtil har der ikke eksisteret nogen af Rigsdagen fastsat og af Regeringen administreret Lovbestemmelse vedrørende hele den Organisation, hvor der omsættes for saa kolossale Beløb aarlig, og jeg finder det uforsvarligt at fortsætte paa den gamle Maade uden kontrollerende Myndighed fra Regeringens Side. Det vil i nogen Grad være afgørende for mit Partis Holdning, at der skal gøres et Forsøg paa at indføre lovlige Tilstande derovre. Folketingsudvalget har i ikke ringe Grad udvidet Ministerens og Børskommissærens Myndighed overfor Børsen; ogsaa det tillægger jeg stor Betydning, og man har paa flere Maader, som allerede udviklet af den ærede Ordfører, bestræbt sig for, saa vidt det er gørligt, at hindre Udskejelser og Svindel paa Børsen. Jeg er nu ikke saa naiv at tro, at naar denne Lov er vedtaget, vil Spekulation og Svindel være banlyst fra Børsen. Tværtimod, det vil vistnok være saare vanskeligt at finde Lovbestemmelser, hvorved slikt kan hindres. Men jeg mener dog, at man ved Loven, som den nu vil fremtræde, opnaar i hvert Fald nogen Garanti i saa Henseende.

Der er enkelte Bestemmelser, som jeg gerne vil gøre et Par Bemærkninger til og æske Ministerens Mening om. Det er særligt tredje Stykke i Ændringsforslag Nr. 14 til § 14. Der er en Bestemmelse i dette Stykke om, at det „paahviler Medlemmer af Fondsbørsen, som ved denne Lovs Ikrafttræden har udlaant de for en Kommittent erhvervede Værdipapirer, inden den 15. Januar 1920 at tilvejebringe den i § 4 omhandlede Erklæring, hvorved Kommittenten giver sit Samtykke til saadant Udlaan.“ En stor Del af Svindelen paa Børsen opstaar derved, at medens Folk, der har købt Aktier, tror, at de er i Besiddelse af saadanne, saa er det virkelige Forhold det, at Dagen efter, at vedkommende har købt Aktien og Vekseleren har købt og belaaet den for ham, er den allerede solgt igen. Paa den Maade modarbejder vedkommende Vekselerer sin Kundes Interesse. Nu fastsætter man, at de noteringsberettigede Vekselerere ikke har Lov til

at sælge Kundens Aktier uden hans Tilladelse. Men det kan se ud, som om de ikke-noteringsberettigede Vekselerere og Bankerne fremdeles vil beholde en saadan Ret. Hvis det er Tilfældet, forekommer det mig, at man er nødsaget til paa det skarpeste at advare skikkelige Mennesker mod at gaa til Banker og ikke-noteringsberettigede Vekselerere, naar de vil købe Aktier. Selv om de kommer og vil købe i den hæderligste Hensigt, og man ikke kan sige, at det er noget udpræget Spekulationsforetagende fra deres Side, risikerer de dog, at de Aktier, de har købt, bliver solgt den næste Dag mod deres egen Interesse. Jeg vil derfor gerne rette en Forespørgsel til den højtærede Minister i Tilslutning til Ordførerens Udtalelser, idet jeg dog noget skarpere maa udtale mit Ønske overfor den højtærede Minister om, at der i den Vedtægt, som skal udfærdiges, bliver fastslaaet, at det ved Udlaan af Aktier i alle Tilfælde skal sikres, at den virkelige Ejer har givet sit Samtykke dertil.

Jeg haaber, som sagt, paa et velvilligt Svar fra den højtærede Minister med Hensyn til det af os stillede Ændringsforslag og den Henstilling, jeg her har rettet til Ministeren.

Birek: Jeg vil gerne sige til de ærede Medlemmer, der har stillet Ændringsforslaget om, at Vekselererne kun maa udføre Forretninger kommissionsvis, at en saadan Ordning ikke blot ikke er Socialdemokratiets Opfindelse, men at Tanken dels har haft stor Tilslutning indenfor Udvalget dels er kommet frem som et Krav fra mange Sider indenfor Københavns Handelsstand og dernæst i sin Tid i den konservative Presse. Men naar nu det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Hans Nielsen) stiller dette Forslag, er det en platonisk Livsytring fra hans Side, idet det ærede Medlem fuldt saa godt som vi andre ved, at dette Lovforslag ikke kommer igennem i denne Samling, hvis vi optager Debatten om dette Punkt. Det er dette Hensyn, der f. Eks. har faaet mig til at resignere paa et Punkt, som jeg ligesom det ærede Medlem anser for umaadelig vigtigt. Naar Forholdet er det, at det ærede Medlem selv som Formand i Udvalget har forceret denne Sag med al den Myndighed, det ærede Medlem har kunnet raade over, saa synes jeg, at det ærede Medlem, naar han stiller dette Forslag, i Virkeligheden kun faar Lejlighed til at demonstrere en platonisk Kærlighed til Sagen, men heller ikke mere. Derfor